

[Energiministeren]

Jeg har bedt Energistyrelsen om en udtalelse i anledning af spørgsmålet, og styrelsen har bl.a. oplyst følgende:

»Vilkårene for opnåelse af statstilskud til vindmøller findes i Energistyrelsens bekendtgørelse om statstilskud til udnyttelse af vedvarende energikilder m.v. Ifølge § 5 b i denne bekendtgørelse kræves det, at ejeren har lokal og forbrugsmæssig tilknytning.

Hovedreglen om forbrugsmæssig tilknytning er suppleret med en undtagelse for såkaldt enkeltmandsejede vindmøller. Før 1988 var der ingen begrænsninger i størrelsen af enkeltmandsejede vindmøller, men disse skulle tilsluttes direkte i egen forbrugsinstallation. Som følge af, at de nye møller blev stadig større, var der efterhånden ikke længere nogen sammenhæng mellem ejerens elforbrug og møllens produktion.

Med bekendtgørelsen af 4. januar 1988 ændredes reglen om de enkeltmandsejede vindmøller. Der indførtes en maksimumsgrænse for møllerne på 150 kW, og samtidig ophævedes kravet om, at de skulle være tilsluttet direkte i egen forbrugsinstallation.

Det betød samlet en økonomisk forbedring for vindmølleejere at kunne tilslutte vindmøllerne direkte til elnettet og dermed opnå en bedre afregning fra elværkerne.«

Det er et princip i tilskudsordningen, at der skal være en vis sammenhæng mellem mølle-ejerens elforbrug og produktionen for den mølle, der søges tilskud til, hvilket er kommet til udtryk i den almindelige regel i § 5 b, stk. 1, i tilskudsbekendtgørelsen.

Denne regel finder også anvendelse på enkeltmandsejede møller og muliggør dermed, at der kan opføres større møller end 150 kW, såfremt ejerens elforbrug giver grundlag herfor.

Reglen om 150 kW må siges at være særlig begunstigende for denne gruppe mølleejere, da en vindmølle med en sådan kapacitet normalt vil føre til en elproduktion, som betydeligt overskrider »egetforbruget« på en ejendom.

Grænsen på 150 kW svarer til en velkendt, ofte anvendt vindmølletype. Energistyrelsen har oplyst, at gennemsnitsstørrelsen for vindmøller i 1988 var ca. 165 kW, hvilket kan tages som udtryk for, at også vindmøllelavene i vid udstrækning foretrækker vindmøller omkring 150 kW, uanset at grænsen ikke gælder for dem.

Der blev således i 1988 givet tilskud til 308 møller, hvoraf 47 var enkeltmandsejede.

Spm. nr. S 855

Til *industriministeren* (18/5 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren være i stand til at præcisere, hvilken beløbsramme der i dag menes, når markedsføringslovens § 6, stk. 1, om tilgift taler om ubetydelig værdi?«

Begrundelse

Da begrebet ubetydelig værdi ikke pristalsreguleres i markedsføringsloven, ville det være hensigtsmæssigt, hvis der blev angivet en mere præcis beløbsramme for tilgift. En sådan beløbsramme ville spare virksomheder for unødvendige retssager på grund af andres - Forbrugersombudsmandens - skøn og vurdering af, hvad ubetydelig værdi er.

At der er en sådan formulering i en lov, er i sig selv helt utroligt, men ministeren kan måske komme med en mere præcis beløbsramme.

Svar (30/5 89):

Industriministeren (Nils Wilhjelms):

Spørgsmålet har været forelagt Forbrugerombudsmanden, der har udtalt følgende:

»Ved afgørelsen af, om der foreligger ydelse af tilgift af ganske ubetydelig værdi, foretages en konkret vurdering. Ved denne vurdering lægges der dels vægt på tilgiftens absolutte værdi, det vil sige den værdi, køberen normalt skulle betale for tilgiften, om den pågældende ville erhverve den særskilt, dels lægges der vægt på den relative værdi, det vil sige tilgiftsydelsens værdi set i forhold til hovedydelsen.

Min praksis bygger i vidt omfang på Højesterets afgørelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1980, side 514. Ved bestilling af en bog fik forbrugerne tilsendt en gratis lodseddel (værdi 2 kr.) samt 3 gratis fuglebilleder (fremstillingspris ca. 10 øre pr. stk.). Bogen kostede 147 kr. ved kontant betaling og 157 kr. ved ratevis betaling.

Højesteret anså lodsedlen til 2 kr. som ulovlig tilgift, hvorimod fuglebillederne nærmest måtte betragtes som reklamemateriale og i øvrigt var af ganske ubetydelig værdi.

Ved samme sag blev en gave bestående af en kalenderbog med fremstillingsværdien 60 til 90 øre ikke anset som ulovlig tilgift til en hovedydelse med en værdi på 48 kr., idet tilgiftsydelsen var af ganske ubetydelig værdi.«